

(המשך מעמוד 8)

ומלואו (דברים) באנאליים שאין בהם חי דוש, הכתובים במאמר ראשי שיגרת של כל יומון בעולם, נשאל בן גוריון כיצד היה פותר את בעיית אלג'יריה.

בן גוריון חנן ככתולה. "אני רוצה ל' עוף עצות", אמר בצניעות. אך הגבר הצר פתי לא נדרש להפעיל לחץ רב. אחרי הפצרה קלה היה ראש ממשלת ישראל מור כן לתת עצות לפתרון הבעיה, המטרידה את צרפת מזה שבע שנים, ואשר גם נשיא צרפת עומד מולה אובר-עצות.

בן גוריון התרה בצרפתים שלא להאמין בנאמנות אפסרית של האלג'יריים. ולראייה: ערביי ישראל נתונים במצב כלכלי טוב, אך הם מוכנים בכל עת לסייע להשמדת יש ראל. על כן הציג בן גוריון, ברמזים שקר פים ביותר, שהצרפתים ינהגו באלג'יריה כשם שהוא עצמו נהג בישראל: חלוקה בכוח הנשק, גירוש האלג'יריים מן השטח ש יוחזק בידי הצרפתים, ויצירת גבול חדש: הלא-מוסלמים מצד אחד, המוסלמים מצד שני.

לפי חלוקה זו, חלקם של היהודים עם הצרפתים.

להרגיז את כולם. לשם מה התערב בן גוריון בעניין זה, שאינו מעניינו?

לפני ימים מעטים, התלונן דובר הפל"ן באוני אורי אבנרי על התערבותה הבלתי נסבלת של ישראל בעניינים לא-לה — בעוד הפל"ן נמנע עד כה מכל התערבות בעניין הישראלי. מדוע אתם צריכים ל' דבר? מדוע אינכם יכולים לשתוק? שאל המדינאי האלג'ירי (העולם הזה 1269).

דברי בן גוריון נראים כתשובה ישירה. בהציעו חלוקה, הצליח להרגיז את כל הצדדים, ללא יוצא מן הכלל.

הפל"ן רואה בחלוקה את המזימה ה שחורה ביותר של האימפריאליזם. האריאה — אם מאיים ברצח על כל הדוגל בחלוקה — ואף החל מגשים איום זה. ואילו הנשיא הגדול מעניין בשיתוף פעולה בין צרפת לבין אלג'יריה שלמה וחופשית, ומנסף בחלוקה רק כאיום כלפי הפל"ן.

כי בניגוד לבן גוריון, סבור הדגול כי החלוקה, היוצרת גטו הנתון במצור מתמיד, והמניחה את היסוד למלחמת נצח, היא פתרון גרוע — ואין ספק שזו דעת דהי גול גם לגבי ישראל.

כך או כך — ישראל ילה רק להפסיד עקב דברי ראש-הממשלה. שום תועלת לא יכלה לצמוח מהם — וזלת ניפוח נוסף של האנו האיש שלו.

הזרוע היהודית. אם ראש-הממשלה אינו אחראי, קשה לדרוש זאת מחסידי.

השבוע באלג'יריה עמד כולו בסימן הפרעות, שנערכו על ידי הנוער היהודי מאורגן באוראן, ובערים אחרות, במוסל' מים. הפעם לא קדמה להם שום פרובוקציה נגד היהודים — אף לא פרובוקציה מבו יימת. מטרת הפוגרומים — בהם נשחטו מוסלמים רבים באכזריות גוראה — הייתה להכריז מלחמה על הכרזת דהגול בדבר פיי נוי הדרגתי של צבאו המארץ השותתת-ים. כך הבין זאת גם הצלבן הצרפתי — שירה בנוער היהודי וקטל בו ללא רחמים. המאורעות הכיחו סופית כמה טענות, שהושמעו עליי הפל"ן לאחרונה:

- הארגון היהודי הצבאי באלג'יריה הפך חלק בלתי-נפרד מהאריאה-אס;
- ארגון זה הוא עתה כוח-המתחן העיקרי של הארגון הפאשיסטי.
- מאחר שבן גוריון טוען כי אין מקום ליהודים בצד "המוסלמי" של אלג'יריה, בוודאי גם אין היא מצטער על התאבדות קולקטיבית של הקהילה היהודית המקומית — התאבדות המבוצעת נגד רצון ראשי הקהילה, המטיפים לניטרליות.

תולדות

צייד הברווזים

הברווז האווילי ביותר מכל הברווזים ש נולדו בשנים האחרונות במחם הפורה של שמעון פרס ועוזריו, הופרח בשבוע האחר רון: כאילו העניק עבד אל-נאצר בסיסים לצי הסובייטי (העולם הזה 1269). לא זו בלבד שעורר חיוך אצל כל המצוי בענייני המרחב — אלא שמקורו היה גלוי לחלוטין, ושקוף כמו כוונתו.

העיר השבועון האמריקאי הימני טיים, אחד הבטאונים האנטי-סובייטיים ביותר ב' עולם, המתייחס אל נשיא רע"ם בשלילה עקבית: "עתונאים ישראליים הזהירו, כי נאצר עומד לשנות את צמדתו לגבי בסיסים (המשך בעמוד 14)

זהו הלקח המחפיד של משפט אהרן כהן:

הש.ב. הוא

השופט!

מר כהן, מה אתה מצהיר לפני גור הדין? שאל הנשיא התורן של בית המשפט המחוזי החיפאי, השופט שלום קסאן. אהרן כהן כאילו התנער מחלום ו' קם על רגליו. "כבוד בית המשפט", פתח, "גדמתי לשמוע את פסק-הדין שחרצתם במשפט. לא יכולתי להעלות על הדעת כי אי פעם עלול אני להיות מואשם בפגיעה בבטחון המדינה, שלמענה הקדשתי כל חיי וכל כוחותי מיום עמדי על דעתי...". רבים היו שותפים לרגש התדהמה של אהרונצ'יק כהן. אולם מעטים בלבד הופי תעו מפסק-הדין, כפי שהוא עצמו הופתע. עוד בטרם קרא השמש "בית-המשפט!" בפתיחת הישיבה ה-84, החליטו באי בית המשפט, ברוב קולות מכריע, כי אכן יור' שע בדין. "לפי החוק הזה", היתה חחתי הדעה הכללית, "אין לשופטים כל ברירה". מה אמרים סעיפים 23, 24 של חוק בטחון המדינה תשי"ז?

● קיים אדם מנע עם סוכן זר ואין לו הסבר סביר זך, רואים אותו כאילו מסר ידיעה סודית בלי להיות מיסמך לכך. ניסה אדם ליצור מנע עם סוכן זר, או ביקר אדם במקום מגוריו או במקום עבודתו של סוכן זר, או נמצא בחברתו, או נמצא ברשות אדם שמו או מענו של סוכן זר — ואין לו הסבר סביר לכך, דינו כדיו המקיים מנע עם סוכן זר.

● "סוכן זר" — לרבות מי שיש יסוד סביר לחשוד בו כי עסק, או נשלח לעסק, מטעם מדינה זרה או למענה, באיסוף ידיעות סודיות או במעשים אחרים העשויים לפגוע בבטחון המדינה.

"ידיעה", לפי החוק, היא כמעט כל דבר בעולם. אמר סעיף 1 של אותו חוק: "לרבות ידיעה שאינה נכונה... כל תיאור, תכנית... חפץ או חלק מהם המכילים ידיעה או העשויים לשמש מקור לידיעה". לפי נוסח זה חשוד כל אדם זר ביש ראל, מראש, כסוכן זר וכל מגע עמו חשוד מראש כריגול, וכל דבר הנאמר לו הוא בגדר ידיעה — אלא אם כן יוכיח הנאשם עצמו תוס'לב. החוק אינו אימר מה זה תוס'לב. העונש הצפוי: 15 שנות מאסר.

הש.ב. מרוצה

כאשר התכנסו שלושת שופטי בית המשפט המחוזי בחיפה כדי לקרוא את פסק-הדין, הודיע אב בית-הדין, השופט קסאן, כי יקרא בדלתיים פתוחות רק תמ' צית של פסק-הדין. הפסק המנומק, המש' תרע על 168 עמודים, יקרא בדלתיים סגור רות. והוא מיהר לספק את סקרנותם של כ-50 יושבי אולם מספר 3 של בית המשפט, בקובעו: "בית-המשפט מוכה את הנאשם מהפרט הראשון בכתב האישום מחמת ספק, ומרשיע אותו בשלושת הפר' טים האחרים". אחר כך ביקש לפנות את האולם מסקרנים ועתונאים.

בפנים נשאר רק הצדדים, המעורבים בפרשה: הפרקליטים; אהרן כהן עצמו; אשתו רבקה שקיבלה אותו יום חופש "מ' טעמים טכניים" מעבודתה כמורה במוסד החינוכי של שער העמקים; שמעון (גבעתי) אבדין, יור' ועדת הבטחון של הקיבוץ ה' ארצי, שהורשה להיות נוכח בכל הישיבות הסגורות של המשפט, כמשקיף; פרקליט המחוז הצעיר, יוסף בהלול ועוזריו; ר' נציגי הש.ב. אלה ישבו במרכז. סביב הבוס שלהם, גבר מקריה, בעל עיניים קרות כקרח שהסתתרו מאחורי משקפי-קרן.

עד שש אחר-הצהרים הקשיבו כל אלה לשלושת השופטים, שקראו את פסק-הדין לסירוגין. כשיצאו שניים מאנשי הש.ב. לא יכלו להסתיר את שביעת רצונם מפסק-הדין. אי אפשר היה שלא לזכור את הכרזתו ה' מתברבת של הממונה על שירותי-הבטחון, בשלבים הראשונים של פרשת כהן: "טרם קרה שאדם, שהועמד לדין באשמת ריגול על-פי חומר שנאסף על-ידי הש.ב., זוכה על-ידי בית-המשפט".

בפי שני נציגי הש.ב. שיצאו לעשן סיי גריה במסדרון, היתה רק טרזניה טכנית פועטה: שהקריאה נמשכת זמן כה רב. "חבל שלא הטילו את הקריאה על נחמיה בן-צברהם", הפטיר אחד מהם, "הוא היה גומר את כל העסק בשעתיים".

אין הוכחות
קומץ הקטן שהורשה לשמוע את פסק-הדין ידע על מה הסתמכו השופ' הפרט הראשון: איסוף ידיעות בטחון ניות בתקופה 1955-56. הפרט השני: אי' סוף; ידיעות בתקופה 1956-58. פרטים 2:3; מטירת ידיעות לסוכן זר.

הש.ב. מרוצה
אשר התכנסו שלושת שופטי בית המשפט המחוזי בחיפה כדי לקרוא את פסק-הדין, הודיע אב בית-הדין, השופט קסאן, כי יקרא בדלתיים פתוחות רק תמ' צית של פסק-הדין. הפסק המנומק, המש' תרע על 168 עמודים, יקרא בדלתיים סגור רות. והוא מיהר לספק את סקרנותם של כ-50 יושבי אולם מספר 3 של בית המשפט, בקובעו: "בית-המשפט מוכה את הנאשם מהפרט הראשון בכתב האישום מחמת ספק, ומרשיע אותו בשלושת הפר' טים האחרים". אחר כך ביקש לפנות את האולם מסקרנים ועתונאים.

בפנים נשאר רק הצדדים, המעורבים בפרשה: הפרקליטים; אהרן כהן עצמו; אשתו רבקה שקיבלה אותו יום חופש "מ' טעמים טכניים" מעבודתה כמורה במוסד החינוכי של שער העמקים; שמעון (גבעתי) אבדין, יור' ועדת הבטחון של הקיבוץ ה' ארצי, שהורשה להיות נוכח בכל הישיבות הסגורות של המשפט, כמשקיף; פרקליט המחוז הצעיר, יוסף בהלול ועוזריו; ר' נציגי הש.ב. אלה ישבו במרכז. סביב הבוס שלהם, גבר מקריה, בעל עיניים קרות כקרח שהסתתרו מאחורי משקפי-קרן.

עד שש אחר-הצהרים הקשיבו כל אלה לשלושת השופטים, שקראו את פסק-הדין לסירוגין. כשיצאו שניים מאנשי הש.ב. לא יכלו להסתיר את שביעת רצונם מפסק-הדין. אי אפשר היה שלא לזכור את הכרזתו ה' מתברבת של הממונה על שירותי-הבטחון, בשלבים הראשונים של פרשת כהן: "טרם קרה שאדם, שהועמד לדין באשמת ריגול על-פי חומר שנאסף על-ידי הש.ב., זוכה על-ידי בית-המשפט".

בפי שני נציגי הש.ב. שיצאו לעשן סיי גריה במסדרון, היתה רק טרזניה טכנית פועטה: שהקריאה נמשכת זמן כה רב. "חבל שלא הטילו את הקריאה על נחמיה בן-צברהם", הפטיר אחד מהם, "הוא היה גומר את כל העסק בשעתיים".

אין הוכחות
קומץ הקטן שהורשה לשמוע את פסק-הדין ידע על מה הסתמכו השופ' הפרט הראשון: איסוף ידיעות בטחון ניות בתקופה 1955-56. הפרט השני: אי' סוף; ידיעות בתקופה 1956-58. פרטים 2:3; מטירת ידיעות לסוכן זר.

הש.ב. מרוצה
אשר התכנסו שלושת שופטי בית המשפט המחוזי בחיפה כדי לקרוא את פסק-הדין, הודיע אב בית-הדין, השופט קסאן, כי יקרא בדלתיים פתוחות רק תמ' צית של פסק-הדין. הפסק המנומק, המש' תרע על 168 עמודים, יקרא בדלתיים סגור רות. והוא מיהר לספק את סקרנותם של כ-50 יושבי אולם מספר 3 של בית המשפט, בקובעו: "בית-המשפט מוכה את הנאשם מהפרט הראשון בכתב האישום מחמת ספק, ומרשיע אותו בשלושת הפר' טים האחרים". אחר כך ביקש לפנות את האולם מסקרנים ועתונאים.

בפנים נשאר רק הצדדים, המעורבים בפרשה: הפרקליטים; אהרן כהן עצמו; אשתו רבקה שקיבלה אותו יום חופש "מ' טעמים טכניים" מעבודתה כמורה במוסד החינוכי של שער העמקים; שמעון (גבעתי) אבדין, יור' ועדת הבטחון של הקיבוץ ה' ארצי, שהורשה להיות נוכח בכל הישיבות הסגורות של המשפט, כמשקיף; פרקליט המחוז הצעיר, יוסף בהלול ועוזריו; ר' נציגי הש.ב. אלה ישבו במרכז. סביב הבוס שלהם, גבר מקריה, בעל עיניים קרות כקרח שהסתתרו מאחורי משקפי-קרן.

עד שש אחר-הצהרים הקשיבו כל אלה לשלושת השופטים, שקראו את פסק-הדין לסירוגין. כשיצאו שניים מאנשי הש.ב. לא יכלו להסתיר את שביעת רצונם מפסק-הדין. אי אפשר היה שלא לזכור את הכרזתו ה' מתברבת של הממונה על שירותי-הבטחון, בשלבים הראשונים של פרשת כהן: "טרם קרה שאדם, שהועמד לדין באשמת ריגול על-פי חומר שנאסף על-ידי הש.ב., זוכה על-ידי בית-המשפט".

קושניר וכהן במסדרון המשפט "ידי השופטים כבולות"

טים בקובעם, כי אהרן כהן (53) הוא מרגל. הם ידעו מה הוכח נגדו, אם בכלל. הם יכלו לדעת באיזו מידה היתה ההרשעה מבוססת על בגידה של ממש, ובאיזו מידה נכפתה על השופטים עליי החוק המדהים. לא כן האזרח הרגיל. הוא קרא על ההרשעה הבלתי-מנומקת בכותרות הרא' שיות של הצהרונם, שמע עליה משידוריו הגדולה של הדלתיים הסגורות יכול היה להסיק רק מסקנה אחת: אם שלושה שופ' טים ישראליים קבעו שאהרן כהן ריגול — משמע שהוכח מעל לכל ספק שאמנם מסר את הידיעות הבטחוניות שאת מסירתן מיי חסים לו.

האזרח הרגיל לא יכול היה לדעת מה

רבקה כהן ושמעון אבדין בהפסקה

חברת קיבוץ ליד הדלת הנעולה

מתוך האפיליה הגדולה של הדלתיים הסגורות — כמה נקודות מדהימות